

A SZENTLÉLEK ÉS A MUNKA

Alapige: 2Mózes 31,1-11.

A MUNKA, MINT (EL)HIVATÁS | A XVI. századi reformációig az emberek, ha a *hivatásra* gondoltak, akkor valamilyen egyházi szolgálat jutott az eszükbe. A középkori Egyház is ezt tanította, amikor szétválasztotta a szentet és a hétköznapi, az Istenért és a világban végzett munkát.

A XVI. századi reformáció azonban gyökeresen megváltoztatta ezt a felfogást! Luthernál jelenik meg először a *munka, mint hivatás* gondolata. A német reformátor azt vallotta, hogy a munkáját végző ember Istentől kapta elhívását, ezért bármilyen Istennek tetsző munkát is végezzen, azzal tőle kapott hivatását tölti be. Luther számára a munka tehát nem csupán egy feladat, amit naponként végzek, hanem elhívás, amivel Istent szolgálom és dicsőítem. **Kálvin** a *munka, mint hivatás* kérdésében Lutherhez hasonlóan gondolkodott, sőt nála a világi hivatásgyakorlás a keresztyén hit megélésének és megtartásának egyik formája lett.¹

A két reformátor számára tehát a munka, nem csupán gazdasági és egzisztenciális kérdés, hanem valami, ami sokkal magasabb célt szolgál, egy sokkal „magasabb hivatással” járó tevékenység, ami által Isten szolgálom és dicsőítem. Ez pedig felveti azt a kérdést, hogy olyan minőségű-e a munkám, ami Istent dicsőíti, vagy csupán a pénzért végzem azt, amit csinállok, és annyira teszem oda magam, amennyire megfizetnek? Vagyis: „*a kis pénz kis munka, nagy pénz nagy munka*” – elve motivál?

Üdvös lenne visszatérnünk ebben is a Szentírásra épülő reformátori gondolkodáshoz, és úgy állnunk a munkához, mint ami keresztyén hitünk kifejezésének egyik eszköze. A mai bibliai rész ebben a gondolkodás változásban akar tovább segíteni bennünket úgy, hogy *a Szentlélek és a munka kapcsolatáról* tanít bennünket! Nézzük, hogy mit is!

SZENTLÉLEK ÉS MUNKA | Isten az Egyiptomból való szabadulás után, pusztában vándorló népének ezt a parancsot adta: ***Készítsenek nekem szentélyt, hogy közöttük lakjam!***^{2Móz. 25,8.}, akkor egy olyan feladattal bízta meg őket, amire nem volt még példa a történelemben! A Szent sátor olyan vállalkozás volt, amihez csupa olyan készségre, ismeretre, olyan szaktudásra volt szükség, amire addig nem volt szüksége Izráelnek. Isten népe alapján véve pásztor-nép volt, ha voltak is mestereik, akkor azok az állattenyésztéshez szükséges eszközök elkészítésében szereztek tapasztalatot. Egyiptomban rabszolgaként ***sárkeveréssel, vályogvetéssel és mindenféle mezei munkával***^{2Móz. 1,14.} foglalkoztak, így a vályogtégla készítés ismereteit sajátították el. De a Szent sátor az más volt! Annak egész szerkezete, kialakítása, a benne lévő eszközök, díszek, tárgyak, felszerelések, papi ruhák, és kőfaragványok elkészítéséhez egészen másfajta készségekre és ismeretekre volt szükség!

Ezért olyan különleges ezt olvasnunk a 2Móz 31-ben: ***Lásd, név szerint elhívtam Becalélt, Húr fiának, Úrának a fiát Júda törzséből. Betöltöttem őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkára, hogy terveket***

---

¹ Dr. Birkás Antal, PhD – Luther és Kálvin gazdaságfelfogása, forrás: internet.

készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására, kövek vésésére és berakására, fafaragásra és mindenféle munka elvégzésére. Én most melléje állítom Oholiábot, Ahiszámák fiát Dán törzséből. Bölcsességet adok minden hozzáértő ember szívébe, hogy el tudják készíteni mindazt, amit megparancsoltam neked... Miről is olvasunk ezekben a bibliai versekben? Arról, hogy Isten betöltött Lelkével férfiakat, név szerint megemlíti közülük kettőt is, azért, **hogy el tudják készíteni mindazt**, ami a Szent sátorhoz szükséges.

Betöltöttem őt isteni lélekkel – olvassuk Becaléllal kapcsolatban. Ez a kifejezés az Ószövetségben azt jelenti, hogy Isten valakit kiválasztott, elhívott és alkalmassá tett egy bizonyos feladat elvégzésére. Elgondolkoztató, hogy ezek a bibliai versek nem prófétákról, nem valamilyen szent és lelki küldetésről beszélnek, hanem hétköznapi, kétkezi munkát végző emberekről. *Látjuk tehát, hogy a Lélek ajándékai nemcsak lelki dolgok lehetnek, amik lelki feladatok elvégzésére irányulhatnak, hanem a Szentlélek a hétköznapi munkában is hathatós segítségünkké tud lenni!*

A HELYEDEN VAGY? | Mielőtt tovább mennénk, tegyünk egy apró kitérőt! Amikor Isten kiválasztotta Becalélt és Oholiábot, valamint azokat a férfiakat, akiknek bölcsességet adott a szívébe, **hogy el tudják készíteni mindazt**, amit Isten parancsolt, amikor ezeket az emberek hétköznapi feladatok ellátására választotta ki és hívta el, amikor hétköznapi munkák elvégzésére tette őket alkalmassá, akkor így állította őket a helyükre. Oda, ahol látni akarta őket, ahol használni tudta és használni akarta őket.

Így vetődött fel bennem a kérdés, hogy vajon mi ott vagyunk-e, ahol Isten akar látni bennünket? S ha igen, akkor tudunk-e úgy tekinteni a munkánkra, hogy arra Ő maga hívott el bennünket? Ott a helyem és az a feladatom? S ha munkahelyváltáson gondolkozol, akkor a fizetésen, a szakmai előmenetelen, a munkakörülményeken túl szempont-e az is, hogy Isten is ott akar-e téged látni?

A SZENTLÉLEK MUNKÁJA HIVATÁSUNKBAN | De térjünk vissza mai igeszakaszunkhoz! Isten tehát kiválasztja és elhívja Becalélt, Szentlelke által pedig bölcsességgel, értelemmel ruházza fel őt arra, hogy elvégezze mindazt, amit Ő parancsolt Mózesnek. De ez *nem azt jelentette, hogy Becalél egyszerre olyan képességek birtokába kerül, amihez semmilyen érzéke, vonzódása sem volt!* Én ezt másképpen képelem! Valahogy úgy, hogy Becalélben nagyon mélyen kódolva volt valamiféle csírája annak a tehetségnek és képességnek, amit azután Isten Szentlelke feléleszt, felgerjeszt benne! S ha nem került volna abba a helyzetbe Izráel, amibe, akkor sohasem kerül napvilágra mindaz, ami ebben az emberben szunnyadt!

Másrészt úgy gondolom, hogy *nem vált mesterévé azonnal azoknak a munkáknak, amire Isten elhívta őt*, hanem szépen apránként sajátította el a különféle szakmák mesterfogásait, és ebben a tanulási folyamatban is Isten Szentlelke vitte őt előre. Jézus úgy beszélt a Szentlélekről, mint aki eljön és pártfogónkká lesz. A pártfogóra gondolhatunk úgy is, mint egy edzőre, aki motivál, átsegít a nehézségeken, folyamatosan tanít arra, amire Isten elhívott. *Ez a mai bibliai rész abban különleges, hogy olyan embereket állít elénk, akiknek a Szentlélek hétköznapi munkájukban lesz az edzőjük, pártfogójuk.* Az abban való előrehaladásban motiválja, segíti, tanácsolja őket! Lássuk meg, hogy Isten Szentlelke nemcsak lelki dolgokban pártfogónk, hanem az élet minden területén, annak minden dimenziójában az akar lenni az életünkben!

Harmadrészt *a Szentlélek pártfogónk lesz, nem pedig helyettesítőnk*. A folyamatos gyakorlást, tanulást nem váltja ki, nem zárja ki az, hogy Isten Szentlelke segít bennünket hétköznapi munkánk elvégzésében. Nem oldja meg helyettünk a munkánk során kialakuló problémákat, bölcsességet és vezetést ad abban, hogy mi magunk találjuk meg azok megoldását. Nem tűnteti el munkahelyi kihívásainkat, hanem türelmet és erőt ahhoz, hogy megálljunk azokban, és megbirkózzunk azokkal.

NEM VAGY FÖLÖSLEGES! | Eddig nagy elvont voltam, és nem sok kézzel fogható dolgot mondtam el erről az igeszakaszról! Megpróbálom hát még közelebb hozni hozzátok Becalél és társai történetét, és a velük történten keresztül a Szentlélek és munka kapcsolatát!

Számunkra az Ő történetük néhány nagyon biztató, reményt adó igazságot tanít! Azt, *hogy Isten számára mindannyian fontosak vagyunk*, és ez arra emlékeztet bennünket, hogy mindannyiunknak meg van a maga nagyon határozott szerepe az Ő terveiben.

Becalél és társai története ezentúl azt is megérteti velünk, hogy nemcsak azzal szolgáljuk Őt, ha bizonyosságot teszünk valakinek a hitünkről, hanem *azzal is bizonyosságot teszünk, ahogyan elvégezzük a hétköznapi feladatainkat*. Isten számára fontos az, amit csinálsz, és Szentlelkének vezetésére, erejére, tanácsaira számíthatsz munkádban is, munkahelyeden is. Isten a hivatásodban is segít kiteljesedni Bennünket, mert azt akarja, hogy örömmel leljük abban, amit végzünk!

Becalél és társai története felemel bennünket, és megtanít arra, hogy igenis nézhetünk magunkra másképpen! *Nem vagyunk jelentéktelenek, nem vagyunk haszontalanok, ha a hétköznapi teendőinket is tudjuk Istenre nézve, az Ő örömére végezni!* Az életben sokszor az a baj, hogy sokan más szerepre vágnak, valaki más helyét nézik ki magunknak, mert magukat többre tartják, és a saját helyükkel elégedetlenek. Keresztyénként mi ne legyünk ilyenek! Értsük meg, hogy nem az a fontos, hogy az életben mi játszunk-e valamiben a főszerepet, hanem az, hogy hűségesen játszunk azt a szerepet, amire Isten választott ki és hívott el bennünket. Legyünk hálásak azért a helyért, ahová Ő állított bennünket. Mert ott lesz áldás azon, amit teszünk.

Zárásként pedig szívleljük meg Pál apostol szavait: **Minden munkátokat szívvel-lélekkel végezzétek, mint akik nem embereknek, hanem az Úrnak dolgoztok. Jusson eszetekbe, hogy a munkátok igazi jutalmát nem emberektől, hanem magától az Úrtól kapjátok majd!** Kol. 3,23-24a.